

לזכרו

דני אלדר ז"ל

תש"ה-תשנ"ז

דני אלדור

דני (משה דניאל בשמו המלא) נולד בשבת הגדול, י' בניסן תש"ה, להוריו מנחם ומרים אלדור ז"ל, ממקימי כפר הרא"ה ומראשוני החלוצים בארץ בשנות השלושים.

את ילדותו ונעוריו בילה דני בכפר הרא"ה, בעיקר בקרב חבריו הרבים, בתפקידי ארגון חברתי שונים, כמדריך ב"בני עקיבא", בארגון הבריאות ועוד.

את שירותו הצבאי עבר בנח"ל, בגרעין "עלומים", בהיאחזות הנח"ל דאז "מעלה גלבוע". לאחר השירות הצבאי עבר לקיבוץ "עלומים", ולאחר מכן - לכפר מימון, בהשפעת האח הגדול מיכה, אשר התגורר שם עם משפחתו.

את שרה רעייתו הכיר במסגרת שירותה כמורה בעזתה הסמוכה. השניים נישאו והקימו את ביתם בכפר מימון. במשך השנים נולדו לזוג שישה ילדים - אוהד, עינת, גלית, ביני, יובל ותמיר.

דני התפרנס מחקלאות על היבטיה השונים - פרדס לימונים, משתלה לצמחי נוי וגידולי קרקע שונים, וכן מעבודות נלוות - קבלנות ריסוסים, קטיף בוטנים ועגבניות ועוד.

בצמוד לעבודת הפרנסה, עשה דני עבודה חשובה בתחום החברתי, שאותו אהב משחר נעוריו, והוא שמילא את חייו בסיפוק אמיתי. דני עסק שנים רבות בחינוך הבלתי-פורמאלי בכפר מימון, והכניס בו חידושים אשר קיימים עד היום, כמו הקמת מניין נפרד לבני עקיבא, מחנון קיץ לילדי הכפר ועוד. ל"בני עקיבא" הארצי תרם דני את הקמת מחנות הסיירים לכיתות ט', וגם הם פעילים ומוצלחים עד היום.

דני חש שייכות גדולה לעולם החינוך מחד ולעולם הצעירים מאידך. האופטימיות הרבה אשר זרמה ממנו, חוש ההומור, ההבנה בכל תחום ויחסי אנוש מעולים - כל אלו הקנו לו מעמד מרכזי בכל מעגל שאליו השתייך: משפחה, עבודה, חברים וכפר מימון. גישתו המיוחדת לנוער, הנכונות לעזור,

היושר, הכנות ושמחת החיים - בזכותם רכש חברים רבים, ומהם נותרו לנו זכרונות טובים רבים.

גם אהבת ארץ ישראל הייתה מוטיב מרכזי בחייו. הבילוי האהוב עליו ביותר היה טיולים במרחבי המולדת. הוא היה פעיל מאוד בתקופה שלפני הנסיגה מסיני, והסתנן פעמים רבות לחבל ימית עם ציוד ואנשים, ללא חשבונות של כסף וזמן.

את גוש קטיף אהב מאוד, ועזר לעזרא אחיו אשר התגורר בגוש בכל דבר נצרך. למשך כמה שנים הוא העביר את המפעל שלו לגוש, והצטער מאד כשנאלץ להעבירו לשדרות שבתוך הקו הירוק, כדרישת הלקוחות האמריקאים.

אך אהבתו הגדולה הייתה למשפחה. הרעיה שרה, הילדים, החתן והנכדים היו הכתר לראשו. תמיד סיפר עליהם, גאה בכל אחד מהם ובכולם ביחד, ועשה הכל כדי לשמח אותם, הן ברוח והן בחומר. המילה "לא" לא הייתה קיימת עבורו כשמדובר במשפחה.

גם המשפחה המורחבת - אחים, אחות, גיסים ואחיינים - זכו ממנו ליחס חם ומיוחד, ואהבו אותו אהבת נפש.

מותו הפתאומי, בשיא חייו, בתאונת דרכים קטלנית ומזעזעת בראש חודש כסלו תשנ"ז, השאיר את כולנו המומים, מופסדים, בודדים וכואבים, כשחלל גדול נפער במארג חייו.

ההמונים אשר ליווהו בדרכו האחרונה הוכיחו עד כמה היה משמעותי לאנשים כה רבים, ואולי בכך גם נחמתנו.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

אבא,

בקיץ האחרון, קיץ תשס"ה, עברנו חוויה מרגשת במיוחד. כבכל שנה, התקיים המחנון של כפר מימון - אותו מחנון שאתה זה שיזמת, הקמת והשרשת בסניף בני"ע בכפר, והפעם אירגן אותו תמיר בנך הצעיר. בערב השני, במקומו של יום ההורים המסורתי, התקיים ערב לזכרך. עמלו ועבדו המארגנים להפוך ערב זה לכינוס של כל בוגרי סניף בני"ע בכפר מימון לדורותיו, ואכן הנוכחות הייתה מדהימה. בוגרים מכל השבטים, על משפחותיהם, נהרו מקצוות הארץ לחורשת

זיקים באותו ליל קיץ, ונראה היה שבאו בגללך ובזכותך. כל הסיפורים והאגדות עליהם גדלנו, ששמענו ממך - בטרם לכתך, ומאחרים - לאחר מכן, באו לידי ביטוי בערב זה. ההשקעה הרבה שלך בנוער, הנתינה הגדולה והיחס המיוחד והישיר אליהם, הם אלה שהביאו את כולם כהוקרה על כל מה שקיבלו ממך במהלך

השנים. אז שוב הבנו והרגשנו את עוצמת הקשר, האהבה וההערכה שלהם אליך, ששיקפה כמובן את אהבתך אליהם. והתחושה שלנו ושל כל הנוכחים הייתה שזו הדרך הטבעית וזה המקום המתאים ביותר לזכור ולהזכיר אותך.

כמעט עשור חלף מאז אותו ליל תאונה נורא ששינה את חיינו. לא ניתן לומר כיצד היו נראים חיינו לולא... אלא רק איך ומה הם נהיו. חווינו, כמשפחה וכבודדים, הרבה מאוד אירועים - עצובים ומורכבים, מרגשים ומשמחים, שבכולם הורגש חסרונוך.

אוהד התחתן. כן, אוהד התחתן. זה היה קשה, זה לקח זמן, אבל בסוף זה קרה - ולא כל כך הרבה זמן לאחר שהלכת מאיתנו. את טלי היקרה לא זכית להכיר, אבל אין ספק ש'היית חותם' על הבחירה. כיום הם מגדלים שלושה ילדים מקסימים - ארבל, רוני ונווה, ואוהד ממשיך בהצלחה רבה את העסק שהשארית אחריך.

עיגת ושבי עברו לגור בבית משלהם. שני ילדיהם הראשונים - הנכדים היחידים שזכית להכיר - כבר הפכו לנערים. לעידן חגגנו בר מצווה בקיץ הקודם ולקובי נחגוג בעז"ה בקיץ הבא. אליהם הצטרפה לפני כשבע שנים נסיכה קטנה - דניאל, שנושאת בגאון את שמך.

גילוש כבר לא ירושלמית. היא עברה לעיר הגדולה ומנהלת שם את חייה כדודה האולטימטיבית, עם כל שמחת החיים המיוחדת שבה.

ואני, לפני כשנתיים התחתנתי עם תמר, וכעת אנו חובקים בת קטנה וחמודה ושמה אורי. אירועים אלו היו המשמחים ביותר בחיי, ובהם - ברגעים של שינויים והתחדשויות משמעותיות, הרגשתי באופן החזק והכואב ביותר את חסרוך לצידי ולצידינו.

ובל סיים שלוש שנות שירות בצבא, ובתקופה זו מתחיל את חייו העצמאיים בדרך למימוש כישרונו הרב בתחומי האמנות והארכיטקטורה. עוד נשמע עליו...

לתמיר הקטן, בעל חוש ההומור הנהדר שלך, כבר מלאו 20 שנים. כיום הוא חייל מן המניין בצה"ל, לאחר שלמד במכינה הקדם-צבאית בעצמונה בשנתה האחרונה בגוש קטיף.

ואמא. אמא מדהימה. למרות הקושי וההתמודדות היומיומית שלה עם חסרוך ואובדןך, היא חזקה וגיבורה, מחזיקה ומלכדת את כולנו. דואגת ועוזרת בכל, מהדברים הגדולים ועד הדברים הכי קטנים ושגרתיים. וכן, היא אפילו נוהגת. ולבד. ולא רק לנתיבות. נוסעת

ומסתובבת ומחזיקה בית שהכי כיף בעולם לחזור אליו, בית שנשאר מקום מפנק, דואג ויקר מאוד לכולנו.

חסרוך מורגש בכל צעד שאנחנו עושים. אם בחיי השגרה - בשיחות הטלפון, בעצה טובה, בטפיחה על השכם, בצחוק המתגלגל ובשמחת החיים, ואם בימי שבת וחג בהם ריק מקומך ליד השולחן. חסר לנו אבא.

אבל אנחנו ממשיכים הלאה, כל אחד בתחומו, בעיסוקיו, בחייו. כך חיינכם אותנו, אתה ואמא, ואני בטוח שכן היית רוצה שנעשה.

לאחר לכתך זכינו להבין את חשיבותה ומשמעותה של משפחה גדולה. זה עוזר, זה טוב וזה תומך ומלכד - גם בתא המשפחתי הקטן וגם במסגרת המשפחה המורחבת.

שיעור מיוחד למדנו ממך על חברות אמיתית מהי. תמיד ידענו שאתה בעל עולם חברתי עשיר ותוסס, אבל הרגשנו זאת במיוחד לאחר מותך ואנחנו ממשיכים להרגיש זאת עד היום. החברים שהקיפו אותך בחייך מקיפים את אמא ואותנו יום יום. אין ספק שזה דבר

שניתן להתגאות בו, ואני בטוח שלא כל אחד זוכה לחברויות נפש שכאלה עם כל כך הרבה אנשים.

עבר עלינו קיץ קשה מאוד בפינוי ובעקירה של גוש קטיף בכלל ושל המשפחה היקרה שלנו בגני טל ובקטיף בפרט. את הקשר והאהבה ההדוקים שלך לגוש קטיף ולארץ ישראל הצלחת להנחיל ולהשריש בכולנו. לפעמים נדמה שטוב שנחסכו ממך מאורעות תקופה זו, אבל לי אין ספק איך היית נוהג ומה היית מרגיש לו היית איתנו. כפי שבימי המאבק על ימית שימש הכפר כנקודת מוצא לשיירות בדרך לסיני ואתה היית בין מובילי השיירות, כך גם בקיץ זה, כפר מימון הגיע לכתרות בזכות היותו נקודת אחיזה וסמל במאבק על גוש קטיף. בימי חודש אב האחרון, כשהובלנו שיירות מכפר מימון לכיוון הגוש בניסיון להכניס אנשים פנימה, הרגשתי כממשיך דרכך באופן הפשוט והישיר ביותר.

אבא,

אנו זקוקים לך מלמעלה, שתעזור, תכוון ותייעץ טוב, כפי שידעת לעשות כל כך טוב בחיך - לנו כמשפחה בחיינו הפרטיים, ולמדינה שנראית כמי שמחפשת את דרכה. עזור לתפילותינו להתקבל לפני רבוננו של עולם.

לִזְלֵא הָאֲמִנְתִּי לְרֵאוֹת בְּטוֹב ה' בְּאֶרֶץ חַיִּים.
קִנְיָה אֶל ה' חֲזַק וַיֵּאמָר לְבָב וְקִנְיָה אֶל ה'.

אוהבים ומתגעגעים
ביני, בשמם של כל בני המשפחה

שלום לך דני, גיסי היקר!

כמעט עשר שנים בלעדיך, והמוח עדיין לא תופס. איך נעלמת לנו כך באמצע החיים, בשיא חיוניותך, בשיא עשייתך ותכניותיך. הכאב עדיין צורב את כולנו, ולמרות שהזמן עושה את שלו, הגעגועים אליך רק גוברים.

משפחתך הנפלאה גדלה בשתי כלות מקסימות, טלי ותמר - בדיוק כמו שרצית, ובחמישה נכדים ונכדות יפהפיים - דניאל, ארבל, רוני, אורי ונווה. בניך גדלו וגבהו, והפכו תמירים ויפים יותר.

ושרה, אשתך היקרה, מנצחת על כולם בחן, בנועם ובאהבה רבה, עם כוחות שרק הקב"ה יכול לתת. ואני, גיסתך מגני טל, חושבת עליך רבות. אין כמעט יום שאינך מופיע מולי בהקשרים שונים, ואז אני מהרהרת: מעניין מה היית אומר עכשיו...

הרהור הזה חזר על עצמו במיוחד בשנתיים האחרונות, עת החלו לדבר על "התנתקות" מגוש קטיף. בהתחלה לא הבנתי על מה הבהלה, הרי דיברנו על כך פעמים כה רבות, אך כשראיתי שמסביב לוקחים זאת ברצינות, הבנתי שהפעם הסכנה גדולה מתמיד. הבנתי, אך לא האמנתי שזה יכול להתרחש. ואכן, נכנסנו להילוך גבוה. בהתחלה רצנו להפגנות, אח"כ עברנו בבתים בכל רחבי הארץ, לשכנע את מתפקדי הליכוד להצביע נגד החלטה הרת גורל זו, של גירוש יהודים מעל אדמתם, ולמרבה הפלא - הצלחנו! אך לאחר זמן קצר הודיע ראש הממשלה שזה לא מזיז לו, והוא הזיז כמה שרים כדי שההתנתקות תצא לפועל, והוא יוכל להזיז אותנו מבתנו... לאחר מכן המשכנו במפגשים, בהרצאות, בראיונות לתקשורת, ועשינו כל מה שהתבקש.

דני גיסי היקר, אתה בוודאי רואה הכל מלמעלה, רואה ולא מאמין. שהרי השארת אותנו למטה בעולם אחר לגמרי. עזבת אותנו כשאדמה וארץ היו ערך מקודש, כשמצע של מפלגה היה משהו אמיתי ולא רק דבר שנאכל בפסח...

תמיד נתת לנו את התחושה שאתה גאה בנו, שהתיישבנו בגוש קטיף, כאילו מעין המשך של חלוציות כפר מימון. גם לך היה חלק ב"גוש", שהרי עזרת לנו רבות בכל השנים האלה, בכל דבר שרק היה צריך, ואפילו את המפעל שלך העברת לנווה דקלים למספר שנים, ובעקבותיך הגיעו מפעלים נוספים.

והיום, שמונה חודשים אחרי ביצוע אותה גזירה נוראה, אחרי הגירוש האכזרי והמשפיל, כשאני עדיין לא מאמינה שזה קרה, לא מבינה מה אני עושה בקרוואן הזמני, הזר והמוכר, אני חושבת לי איך אתה היית מגיב לו אתה היית בינינו, רואה את החורבן ושומע את קולות ההרס והבכי...

האמת היא שהייתי אופטימית עד הרגע האחרון, ולא האמנתי שדבר כזה יכול לקרות. במיוחד לא אחרי מפגן הכוח האדיר שהתרחש בכפר מימון, שבועיים לפני... עשרות-אלפי אנשים מכל רחבי הארץ העלו את הכפר הקטן שלך לכותרות בכל העולם, והראו מה זאת מסירות נפש, מה זאת אמונה. רק משיח צדקנו היה חסר שם כדי להשלים את התמונה, אך הוא לא הגיע... ומאותם רגעי שיא - החלה הנפילה, לא רק של גוש קטיף, אלא של כל העם הזה. כי הגירוש לצערנו טרם נגמר, העוול עוד בעיצומו. לרוב התושבים אין עבודה, כולל אחיך הצעיר, שהוא כנראה זקן מדי לאחרים. חלק מהאנשים עדיין גר בבתי מלון, הפיצויים המועטים טרם שולמו ורשימת העוולות עוד ארוכה. אך הכאב הגדול הוא - שלאף אחד לא איכפת. העם הזה אדיש לכל, לאחים, לכאב, לאדמה ולעתיד. הוא רואה רק את קצה אפו, ותו לא. זה בדיוק ההיפך ממה שאתה היית, וממה שחינכת את כל מי שהיה בחברתך - המשפחה, החניכים והחברים, לאכפתיות, לנתינה ולאהבה.

גיסי היקר, אתה חסר לכולנו, מקטן ועד גדול. המשפחה הנהדרת שלך ושל מיכה אחיך עזרה לנו רבות בגירוש, בדיוק כפי שאתה היית עושה. אתה יכול להיות גאה בהם - בכל אחד לחוד, ובכולם יחד.

גם כפר מימון כולו סייע למגורשים, לפני ואחרי, ואני בטוחה שההיסטוריה לא תשכח כל זאת, והאירועים שם ייזכרו ויילמדו לדורי דורות. הקו המיוחד שעובר בין כפר מימון וגוש קטיף כבר נתן אותותיו באירועי עמונה, והדור הצעיר שהוביל באותם אירועים ינהיג בסופו של דבר את המדינה לכיוונים טובים ואחרים.

דני גיסי היקר, שום דבר לא הולך לאיבוד. לא החינוך שנתת, לא המאמצים שלך למען הפרט והכלל, ולא העשייה של כולנו ביישוב הארץ ובקיום התורה. עוד נזכה לראות ימים טובים יותר, עם מנהיגים אחרים, עם אמירות ברורות ועם סולם ערכים אחר, בדיוק כמו שאתה בנית לך, למשפחתך ולסובבים אותך, ועם אותה אופטימיות מיוחדת בה ניחנת, אשר הדביקה את כולנו.

ואם יש מה לפעול למעלה כדי שגירושים נוספים לא יתרחשו, אני בטוחה שאתה תעמוד בראש, כי אסור שדבר נורא שכזה יחזור שנית.

אוהבים, גאים ומתגעגעים
נעמי אלדר
וכל המשפחה

חז"ל קבעו כי גזירה על המת שיישכח מן הלב.

אני מניח שבבסיסה של הקביעה הקטגורית הזאת מצויה ההשלמה - אכזרית ככל שתראה לנו - עם העובדה שהחיים נמשכים בלא שלגפטרים יהיה חלק ונחלה בהם, בכל האירועים וההתרחשויות שמהם נטווה רצף חיי הנשאים אחריהם.

במובן אחר - בזה של החותם שהטביעו על חיינו-שלנו יקירינו שאינם, לא רק שאין המת משתכח אלא שזכרון המעשים שנותר ממנו אף מתחדד ומתבהר ברבות השנים.

את הזכרונות שלהם ומהם אנחנו מוצאים בנו. כל אימת שאנחנו משיחים בנפטרים ובחיייהם, אנחנו רואים בעצמנו השתקפות שלהם.

עשר השנים שחלפו מאז נהרג רעי כאח-לי, דני ז"ל - בשעת בין ערביים נוראה על אם הדרך - לא טשטשו את דמותו, לא הרחיקה ולא היקה באופן ממשי ומוחלט את תחושת האובדן וההחמצה. זה היה האובדן הראשון שחוויתי, ועוצמתו הרגשית מצמררת את עורי עד היום בשחזרי אותו, כמו גם את השבועות הראשונים של האבל.

מתוך זכרוני צפים שלושה הבזקים של צוותא בחודשים האחרונים להיותו עמנו.

בראשון שבהם, דני שימש כעד בחתונתם של עינת שלנו ושל איל שלה. כמה שנים לאחר מכן שב והיה עד בחתונתם של נורית ושי. פעמיים היה עד בכלולות בנותינו. בפעם השנייה הדגיש הרב לאו שליט"א באוזניו ש"מכיוון שהיה עד זה פעמיים - חובה עליו (ועלינו) להשלים את ה'חזקה' גם בשלישית".

השלישית שבבנותינו, מיכל, עדיין איננה נשואה.

משך שנה כמעט ליוותה אותי צריבת האכזבה על כי לא ניתן לו (ולנו) להשלים את ה'חזקה'.

רק משהתקרבה השנה הראשונה לסיומה, נחתה עלי בבהירות מבהילה ההכרה שדני אכן השלים את שילוש ה'חזקה'. הוא היה עד בנישואינו שלנו - של ניצה ושלי - עשרים ושבע שנים קודם למותו.

בהבזק השני, אנחנו מטיילים בשבת אחר הצהריים. הליכה מתונה של מנוחה ונינוחות, במהלכה אני מספר לדני על הצעת מינוי לתפקיד בכיר על ידי שר החינוך והתרבות. זו אחת מאותן ההצעות שלא ניתן לסרב להן. במקום להחמיא ולהתפעל, דני מבקר את המינוי, מטיף נגד קבלתו ומציע שלא להתפתות ל"מלכודת הדבש" של הפוליטיקה. אני מתווכח ומנסה לשכנע, ודני בשלו: "לא נועדת לעיסוקים שהורתם בעולם הפוליטי ואתה

עלול להתאכזב ולהיכשל". רק שני אנשים מן הקרובים ביותר אלי לא בירכו על הקידום אלא בחרו בכנות מלאה לשלול אותו, ובעיקר - להזהיר מפני תסכול וכשל. היו אלו דני ואבי, שניהם כבר בעולם האמת.

אני נדרשתי לשנה אחת בלבד כדי ללמוד על בשרי ולדעת עד כמה צדקו שניהם.

לא אנליסטים פוליטיים, לא מומחים למינהל ממשלתי. לא יועצים ארגוניים ולא פסיכולוגים. שני אנשים טובים שנחוננו בשכל ישר וברוח נכונה. ואהובי לבי, שרק מתוך אהבתם אותי ללא תנאים וללא הנחות, יכולים היו להעריך, להנחות ולייעץ.

הזיכרון השלישי ממוקם בחודשים האחרונים לחייו. הגרעין שלנו ציין יובל קיבוצי, ונתכנסנו בנתניה לשבת של העלאת זכרונות ושל חגיגה. ביקשתי לעלות לתורה על מנת לברך "ברכת הגומל". ימים מעטים קודם לאירוע יצאתי ב"ה ללא פגע מתאונת דרכים קשה על כביש ירושלים-תל-אביב, סמוך למחלף שער הגיא.

תיארתי ארוכות באוזני דני את הדקות המבהילות הללו על אם הדרך. את המחשבות שדהרו בראשי כאשר המכונית הסתחררה עד שנעצרה על מעקה הביטחון, ואת הנס שבהצלה. נס והצלה שזמן קצר מאוד לאחר מכן לא יעמדו לו על כביש חיפה-תל-אביב, סמוך למחלף אולגה.

תמונה של דני ז"ל מצויה על אחד ממדפי הספרים שבמשרדי. בעצם היא נמצאת בכל משרד אליו אני עוקר מפעם לפעם - מתפקיד לתפקיד.

אין אדם מן הנכנסים לחדר בפעם הראשונה, שלא יתבונן בתמונה מהופנט, ישאל לזהותו של האיש המצולם בה, ויוסיף: "מדוע הוא כל כך מוכר לי?".

ואני עונה: "הוא מוכר משום שהוא ישראלי יפה. הישראלי היפה".

על אמנות נהוג לומר שבמיטבה היא מהווה מראה לנפשו של אדם באמצעות דיוקן פניו. זה נכון גם לגבי תצלום טוב, שברגע של חסד משקף פנים וגם פנימיות.

ואז אני מספר לאנשי שיחי משהו על חייו הנפלאים ומעט על מותו הנורא, ועל היותו לי לא רק חבר כי אם יועץ חכם ובר-לבב, איש אמיתי שתוכו כברו.

וזאת - לא רק אחת בשנה, בראש חודש כסלו, כי אם במשך כל ימות השנה.

אז מדוע להניח שגזירה היא ואין עוררים עליה - שהמת יישכח מן הלב?!

לחברי כפר מימון, זקנים עם נערים

התכוננתי לכתוב מכתב זה לפני האירועים הגדולים של השבוע שעבר, לקראת מחנון הנוער של הכפר. רציתי להעלות בו את זכרו של דני אלדר ז"ל, שיזם וארגן במסירות ובהתלהבות ובכישרון את מחנון הנוער מידי שנה בשנה. יוזמותיו ופעילותו למען הנוער ניכרו גם במשך שאר ימות השנה, אולם דומה שהמחנן היה גולת הכותרת שלו.

בכל התכנון של הצעדה ניכרו טביעות האצבעות של מחנון הקיץ שדני ז"ל היה מארגן. חניית הלילה השנייה והפעילות החינוכית שהיו אמורים להתקיים בחניון רעים נעשו ללא כל ספק בהשראה גלויה או סמויה של מחנוני הנוער בכפר. בכך הייתה אמורה החוויה הפרטית של נוער הכפר להפוך לחוויה כלל ישראלית לרבבות. אולם השתלשלות הדברים הפכה את הכפר למגדל אור למדינה כולה.

כפר מימון הפך החל מהשבוע שעבר לסמל. איננו זקוקים עוד לסמלים מבחוץ כגון מהאטמה גאנדי או מרטין לותר קינג. יש לנו מעתה סמל ישראלי משלנו. כפר מימון. מצד אחד - נחישות ונכונות להקרבה ומסירות של אהבה לארץ ישראל ולאחינו שבגוש קטיף, ומאידך - הימנעות מאלימות ומהתנגשות פיזית עם אחינו החיילים והשוטרים, ובמקביל - הכנסת האורחים של חברי הכפר שלא הוכנו להיקף ולהיצף כה גדולים.

אני גאה על שהייתי חלק מהכפר במשך 25 שנה. למרות המרחק הגיאוגרפי, בלבי אני עדיין רואה את עצמי במידה גדולה שייך להווי החיים במושב.

פרשת השבוע שבה אירע האירוע הגדול - פרשת פנחס - מלמדת אותנו את דרך הקנאות האמיתית. הריגת זמרי אינה הלכה קבועה. היה זה הכרח חד פעמי, שהיה נחוץ למקום, לזמן ולאדם הנקודתיים. אין זו הדרכה לדורות אלא הוראת שעה חריגה. בדרך כלל הקנאות הטהורה מתבטאת בבניית שלום. הקנאות אינה צריכה לנבוע מתוך שנאה אלא מתוך אהבה, ועל אחת כמה וכמה - מתוך הימנעות מכל אלימות שהיא, פיזית ומילולית, ועם זאת אין בה פשרה ותרנית על עקרונות. הקנאות מתבטאת בעמידה תקיפה ואיתנה על העקרונות, אלא שהדרך להשגתם היא בדרך כלל הארת פנים ואהבת הבריות. התלהבות - כן, התלהמות - לא ולא!

ואתם, הנוער של הכפר, שאו סמל מורכב זה על כל מרכיביו בגאון ובגאווה לקראת המבחנים הבאים הנכונים לנו. אנו עדיין מקווים שהאמונה והאהבה ינצחו והגזירה הנוראה תתבטל, אך מכל מקום - הנוער הציוני-דתי יצא מהמשבר שבו שרויה כרגע החברה הישראלית מחוזק ומחושל, וישמש כלפיך אש העובר לפני המחנה בכל המשימות הכבדות המוטלות עליו.

האמת והשלום אהבו
הרב יעקב אריאל